

JUSTITISMINISTERIET

Dato: 3. april 2012
Dok.: 391172

UDKAST TIL TALE

til brug for besvarelse af samrådsspørgsmål J (Alm. del) fra Folketingets Socialudvalg den 11. april 2012

Samrådsspørgsmål J:

”Ministeren bedes redegøre for, om ministeren mener, at straffelovens § 156 skal finde anvendelse i forbindelse med en kommunes behandling af sager om seksuelt misbrug og vold i hjemmet.”

[Der er tale om et fælles samråd med social- og integrationsministeren. Social- og integrationsministeren skal besvare spørgsmål I om, hvilke initiativer social- og integrationsministeren agter at tage for at forebygge seksuelt misbrug og vold mod børn og unge i hjemmet. Social- og integrationsministeren svarer først.]

1. Jeg vil starte med at sige tak for, at også jeg har fået mulighed for at komme her i dag til dette samråd om indsatsen mod seksuelt misbrug af børn.

Seksuelt misbrug af børn er én af de mest afskyelige forbrydelser. Og det er en forbrydelse, som ofte har meget voldsomme konsekvenser for ofrene.

Derfor er regeringen – som min kollega social- og integrationsministeren allerede har været inde på – selvsagt meget optaget af at sikre den bedst mulige indsats på området.

2. Vi har i de senere år set nogle forfærdelige sager med misbrug, der er foregået gennem lang tid og som har haft et helt ubegribeligt omfang.

Min kollega – social- og integrationsministeren – har netop beskrevet de initiativer, der er sat i værk med henblik på at afdække, hvad der er gået galt i en række konkrete sager, og hvad der kan gøres for at sikre, at der gribes ind i tide i sådanne sager.

Det er et arbejde, som Justitsministeriet og politiet naturligvis deltager i, da det er klart, at et vigtigt element i behandlingen af de konkrete sager, hvor misbrug er konstateret, er det samarbejde, der foregår mellem kommunen og politiet.

3. Det spørgsmål, der er stillet til mig i dag, vedrører den strafferetlige forfølgning i sager om seksuelt misbrug af børn.

Når det gælder spørgsmålet om strafforfølgning af gerningsmændene i sager om seksuelt misbrug af børn, har der været en meget omfattende debat om emnet i Folketinget i en seneste tid.

Som jeg i den forbindelse flere gange har været inde på, så er Straffelovrådet for tiden ved at foretage en samlet gennemgang af straffelovens kapitel 24 om forbrydelser mod kønssædeligheden.

Og som jeg også har været inde på under debatterne i Folketinget, så er regeringens helt klare opfattelse, at eventuelle lovgivningsinitiativer på dette område bør afvente Straffelovrådets arbejde.

4. Det konkrete spørgsmål, der er stillet til mig – samrådsspørgsmål J – vedrører imidlertid anvendelsen af straffelovens § 156 over for kommunalt ansatte i sager om seksuelt misbrug af børn.

Straffelovens § 156 fastsætter, at når nogen, som virker i offentlig tjeneste eller hverv, nægter eller undlader at opfylde pligter, som tjenesten eller hvervet medfører, eller at efterkomme lovlige tjenestebefaling, så kan den pågældende straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder.

Jeg har netop haft lejlighed til at afgive en skriftlig besvarelse til udvalget om bestemmelsens anvendelse. Det drejer sig om spørgsmål 178.

Som det fremgår af besvarelsen, er Rigsadvokaten ikke bekendt med straffesager, hvor straffelovens § 156 har været bragt i anvendelse over for kommunale sagsbehandlere i relation til sager om seksuelt misbrug af børn.

Som det endvidere fremgår, har der i de seneste 5 år været rejst én sag for overtrædelse af straffelovens § 156 – en sag, der vedrørte en leder af et kommunalt bosted, der i en lang periode havde undladt at indberette og videreende de af personalet udfyldte skemaer til kommunen om magtanvendelse og om vold i hjemmet.

Fra den sparsomme retspraksis på området kan nævnes en dom fra Østre Landsret fra 2004. Her blev § 156 anvendt over for en skolelærer, der havde undladt at indberette sin viden om, at en 13-årig elev havde været udsat for en seksualforbrydelse gennem sit forhold til en 19-årig mand.

5. Som det således fremgår særligt af den sidstnævnte dom, så kan straffelovens § 156 efter omstændighederne finde anvendelse i sager om grov tilsidesættelse af pligter i relation til seksuelt misbrug af børn.

I denne sammenhæng kan det også være relevant at nævne straffelovens § 157 om straf for den, der virker i offentlig tjeneste eller hverv, og som gør

sig skyldig i grov eller oftere gentagen forsømmelse eller skødesløshed i tjenestens eller hvervets udførelse eller i overholdelsen af de pligter, som tjenesten eller hvervet medfører.

Når der så imidlertid spørges til, om jeg finder, at straffelovens § 156 – og man kunne for den sags skyld tilføje straffelovens § 157 – skal finde anvendelse i sådanne sager, så vil jeg sige, at det kommer helt an på sagen.

Det er jo sådan efter retsplejeloven, at politiet iværksætter efterforskning efter anmeldelse eller af egen drift, hvis der er rimelig formodning om, at der er begået et strafbart forhold. Og anklagemyndigheden rejser på den baggrund tiltale, hvis politiets efterforskning danner grundlag for det.

Jeg finder ikke, at jeg som justitsminister bør komme med nogen anbefaling om politiets efterforskning og anklagemyndighedens tiltalerejsning i disse sager.

Så mit svar på det spørgsmål, der er stillet, er, at straffelovens § 156 efter omstændighederne kan finde anvendelse i sager om seksuelt misbrug af børn og vold i hjemmet, men at det selvfølgelig er op til politiet og anklagemyndigheden at vurdere, hvornår der konkret er grundlag herfor.

Jeg kan tilføje, at jeg har fuld tillid til politiets og anklagemyndighedens bedømmelseskraft i den forbindelse.

6. Jeg finder imidlertid samtidig anledning til at understrege, at jeg ikke finder, at vejen frem på dette område er en stramning af straffelovens bestemmelser i forhold til de enkelte kommunale sagsbehandlere.

Jeg tror simpelthen ikke på, at det er det, der skal til, for at modvirke den slags forfærdelige sager, som vi har været vidne til på det seneste.

Men man skal naturligvis lære af de fejl, der bliver begået i forbindelse med de konkrete sager. Og det er også et væsentligt element i den fremad-

rettede proces, som regeringen har sat i gang, og som min kollega social- og integrationsministeren beskrev for et øjeblik siden.

Jeg kan i den forbindelse særligt henvise til min kollegas bemærkninger om Ankestyrelsens kulegravning af de konkrete sager og nedsættelsen af et ekspertpanel, som skal udarbejde anbefalinger om en styrkelse af indsatsen.

Det er efter min opfattelse den rigtige vej at gå.

Tak